

Tolerance

Tolerance má mnoho podob a otevírá různá témata.

Sama wikipedie definuje toleranci takto: *Tolerance (z latinského slovesa tolerare, snášet, strpět) nebo snášenlivost znamená ochotu, schopnost nebo možnost člověka nebo společnosti žít vedle lidí s jinými názory, postoji a přesvědčeními nebo přijímat či dokonce snášet něco samo o sobě spíše nežádoucího nebo nepříjemného.*

Snášet spolužáky, okolí, rodinu a někdy i sebe, není nic jednoduchého. Tolerance je ale velmi důležitá věc, na kterou by se nemělo zapomínat.

Jak moc máš tolerovat chování ostatních vůči tobě? Kde je ta pomyslná hranice?

Abychom pomyslnou hranici mohli utvořit, musíme znát sami sebe. To je základ všeho. Jaké chování nám nevyhovuje, jaké naopak zase ano a proč.

Já bych se tedy v mé eseji ráda zaměřila na toleranci, která nám je hodně blízká, nebo teda měla by být, a to toleranci k rodičům.

Myslím si, že tolerance vůči rodičům je čím dál tím víc opomíjena. Mnoho dětí, jsou na můj vkus, rozmazlené a netolerují zásady, názory a věci či činy svých rodičů.

Když jsme u těch názorů, je jasné, že se naše názory budou nespočetněkrát rozcházet a je to naprosto normální, ale je velice zásadní je tolerovat! To je pro lidi základ. Podle mě je tolerance klíč k dobrým vztahům. A to nejen s rodiči, ale všeobecně se všemi, s kamarády, se starými lidmi, s prodavačkou, dokonce i se sousedem.

Měli bychom si uvědomit, že každý má nárok na svůj názor. A každý názor je důležitý. Otázkou také ovšem je, jestli někdo o ten náš názor stojí. Kolikrát se totiž lidé vyjadřují velice vybraným způsobem. A to tak, že komentují vulgárními slovy a útočí na Vás. Tohle je oblíbená metoda mladých lidí na sociálních sítích. Nespočetněkrát jsem viděla komentáře pod různými příspěvky, které teda nebyly vůbec hezké. A už nešlo ani o názor, nýbrž jen o to, aby toho druhého člověka ponížili či mu nadali. Každopádně nebudeme všechny házet do jednoho pytle. Najdou se ještě mezi námi lidi, co umí napsat slušně svůj názor a kteří umí tolerovat názor ostatní. Ono je totiž velice důležité v dnešní době a dnešní společnosti tolerovat názory ostatních.

Já třeba toleruju, že mamka jí brokolici. Ano, opravdu ji dobrovolně jí. Nechápu, ale dopřeju jí to. Sice potom smrdí celý barák od brokolice, když ji mamka vaří, to moc teda nedávám, ale dopřeju jí to. A tak to mám i s houbami, cuketou, lilkem, no je toho víc, nebudu Vám lhát.

Je pravda, že na téma politika se moc nebavíme, jelikož tam se naše názory dost rozcházejí a to by se mohlo stát, že bychom se už moc netolerovali. A to nechceme, logicky. Ale co se týče jiných věcí, například nynější covid situace, tak to si říkáme naše názory navzájem a tolerujeme je, i když se někdy taky rozcházejí. Budu k Vám upřímná, je to prostě idylka s mojí mámou. Hodně mě a moje názory toleruje a já ty její taky.

Dokonce toleruju i to, že pokaždé nechává binec na takovém koberečku, co máme doma v chodbě. Jako musím se držet, jelikož jsem strašný perfekcionista, ale toleruju jí to. Nebo jako musím to uklidit, protože při představě, že bych měla jít potom spát a věděla, že tam to bláto na tom koberečku je, nebylo by to klidné spaní. Upřímně řečeno vůbec bych neusnula. Takže asi tak. Toleruju mamce i to, že moc nečte knížky, ale tak to je pochopitelné, chodí totiž do dost náročné práce.

Ale co teda jen tak netoleruju je to, že mi vždycky koupí jogurt s příchutí meruněk. A to teda fakt nedávám. Meruňky mám ráda, ale nesnáším takovou tu chemickou příchut' meruňky v jogurtech. A to když mi teda mamka koupí, to teda nesním a ani to netoleruju! Prostě meruňkový jogurty ne a ani ty borůvkový, když jsme u toho. Ty mi mamka taky velice ráda kupuje. Asi má na ně nějakou úchylku, nebo nevím, jelikož ji vždycky kladu na srdce, že tyto jogurty NE.

